

Sygn. akt I C 3240/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant aplikant adwokacki Grzegorz Wojciechowski

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 5.000,- zł (pięć tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie oddala powództwo;
3. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda J. K. kwotę 608,50 zł (sześćset osiem złotych i pięćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 249,77 zł (dwieście czterdzieści dziewięć złotych i siedemdziesiąt siedem groszy) tytułem wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa;
5. nie obciąża powoda J. K. kosztami postępowania.

Sygn. akt I C 3240/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 19 grudnia 2013 roku (data prezentaty) powód J. K., zastępowany przez pełnomocnika w osobie adwokata M. L. działającą z substytucji adw. A. B. (pełnomocnictwo – k. 8, substytucja – k.9), wniósł przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 10.000,- zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia a za krzywdę i ból. Powód wniósł również o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Z uzasadnienia pozwu wynika, iż w dniu 4 sierpnia 2011 r. był uczestnikiem wypadku komunikacyjnego, którego sprawca był E. P. ubezpieczony od OC w (...). Nadto powód podniósł, iż pozwany (...) wypłacił mu łączną kwotę 4.300,- zł. z tytułu tego zdarzenia, w tym 4.000,- zł. tytułem zadośćuczynienia za krzywdę. (**pozew z załącznikami – k. 1 – 39**).

W odpowiedzi na pozew złożonej w dniu 24 kwietnia 2014 roku (data stempla pocztowego- k. 144) pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. zastępowany przez pełnomocnika radcę prawnego P. Ł. (pełnomocnictwo – k. 52), wniósł o oddalenie

powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany wypłacił już powodowi tytułem zadośćuczynienia kwotę 7.000,- zł, która jego zdaniem jest odpowiednia do rozmiaru krzywdy. (**odpowiedź na pozew z załącznikami – k. 77 – 86**).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 sierpnia 2011 roku J. K. był uczestnikiem wypadku drogowego, którego sprawca E. P. ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W.. Za spowodowanie tego wypadku jego sprawca E. P. został uznany winnym wykroczenia z art. 86 § 1 kw i skazany na karę grzywny 300,- zł. (**bezsporne dokumentacja zawarta w aktach szkody, wyrok – k. 10-11**).

Na miejscu zdarzenia przyjechała karetka pogotowia, jednakże J. K. nie został zabrany do szpitala. Tego samego dnia w godzinach późniejszych powód poczuł się źle i został przyjęty na Oddział Urazowo – Ortopedyczny Szpitala w S.. Po wykonaniu badania TK odcinka szyjnego stwierdzono skręcenie odcinka szyjnego kręgosłupa. Został zaopatrzony kołnierzem ortopedycznym. Brak informacji, aby było wykonane badanie obrazowe prawego stawu barkowego. J. K. był hospitalizowany do dnia 8 sierpnia 2011 r. Dalsze leczenie było prowadzone w (...) w S.. Nosił kołnierz ortopedyczny przez trzy miesiące. Po zdjęciu kołnierza był poddany jednej serii (10 zabiegów rehabilitacyjnych). Prawa kończyna górna po wypadku nie była unieruchomiona. Z dokumentacji lekarskiej wynika, że w okresie 17-30 listopada 2011 r. przebył serię leczenia rehabilitacyjnego stawu. Były to ultradźwięki, laser, pole magnetyczne, ćwiczenia w odciążeniu. Przez ostatnie trzy lata nie miał rehabilitacji. W wyniku wypadku u J. K. stwierdzono 6% stały uszczerbek na zdrowiu po stłuczeniu prawego stawu barkowego. Stwierdzone dolegliwości bólowe i niewielkie ograniczenie zakresów ruchomości stawu są spowodowane uszkodzeniem mięśnia nadgrzebieniowego, do którego doszło podczas wypadku 4 sierpnia 2011 r. oraz zmianami zwyrodnieniowymi stawu, które to nie są zmianami powstającymi po stłuczeniu stawu. Po przebytych skręceniu odcinka szyjnego nie stwierdza się uszczerbku na zdrowiu. Po przebytych urazach J. K. mógł odczuwać większe dolegliwości bólowe wymagające systematycznego przyjmowania leków przeciwbólowych do dwóch miesięcy. Obecnie może mieć trudności podczas wykonywania ciężkiej pracy fizycznej wymagających podnoszenia przedmiotów ponad poziom głowy. Trudności te wynikają z dysfunkcji prawego stawu barkowego spowodowanej pourazowym uszkodzeniem ścięgna mięśnia nadgrzebieniowego. Obecny stan prawego stawu barkowego kwalifikuje się do okresowego leczenia rehabilitacyjnego tj. 2-3 serie rehabilitacji rocznie. Przebyte uszkodzenie mięśnia nadgrzebieniowego nie kwalifikuje się do operacji. Z uwagi na współistniejące zmiany zwyrodnieniowe, po ewentualnym zabiegu operacyjnym stawu dojdzie do pogorszenia funkcji stawu. (**dokumentacja lekarska – k. 12-27, opinia biegłego sądowego K. K. – k. 164**)

Wskutek wypadku J. K. nie może wywozić po uzgodnieniu z leśniczym z lasu drzewa na opał, dlatego też musiał zaciągnąć pożyczkę na zakup węgla. Z powodu wypadku także nie może uprawiać dwóch hektarów ziemi, z czego plony były przeznaczane na własne potrzeby. J. K. pracował jako kierowca samochodów ciężarowych z przyczepami. Od 2009 r. pobiera emeryturę w kwocie 1.521,- zł. Po wypadku J. K. miał propozycję pracy u prywatnego przewoźnika jako kierowca, ale odmówił z uwagi na stan zdrowia po wypadku i dolegliwości stawu barkowego. (**zeznania powoda – k. 188-190**)

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel uznał, że zachodzą podstawy do przejęcia odpowiedzialności i przyznał J. K. kwotę 7.300,- zł., w tym kwotę 7.000,- zł. tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i doznane obrażenia ciała. Beneficjentem tych wypłat było (...) sp. z o.o. z siedzibą w L., działający w postępowaniu likwidacyjnym jako pełnomocnik powoda. (**pisma (...) S.A. z dnia 6 grudnia 2011 r.- k. 66, z dnia 26 marca 2012 r. – k. 67, z dnia 19 października 2012 r. – k. 73 i 79**).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w aktach sprawy, a powołane wyżej, dokumenty, a także w oparciu o akta szkody. Sąd dał wiarę załączonym do akt sprawy dokumentom, gdyż ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana w przeważającej części przez żadną ze stron oraz nie ujawniły się wobec nich wątpliwości co do ich prawdziwości lub autentyczności.

Sąd oparł się także na opinii biegłego sądowego K. K., która to była rzetelna i wyczerpująca. Sąd dokonał oceny opinii biegłego sądowego z uwzględnieniem poziomu wiedzy biegłych, podstawy teoretycznej opinii, sposobu motywowania sformułowanego stanowiska, wyrażonych w nich ocen, zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, uzasadnienia przedstawionych w nich poglądów.

Odnosnie zaś zeznań powoda, Sąd obdarzył je wiarą w całości, albowiem są logiczne, spójne oraz korespondują z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Sąd uznał także za w pełni wiarygodne zeznania odnoszące się do sytuacji zawodowej powoda oraz sposobu radzenia sobie z problemami, jakie powstały w związku z wypadkiem w jego życiu osobistym i zawodowym.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Na wstępie podkreślić należy, iż pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za skutki wypadku z dnia 4 sierpnia 2011 r., kwestionował jedynie wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia, wskazując, że wysokość wypłaconego w toku postępowania likwidacyjnego zadośćuczynienia za doznaną przez powoda krzywdę - w całości rekompensowała cierpienia J. K..

Zgodnie z art. 822 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia.

Poza powyższym unormowaniem problematyka umów odpowiedzialności cywilnej uregulowana jest w przepisach szczególnych, tj. w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Stosownie do przepisu art. 34 ust. 1 tejże ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczeniem tym objęta jest odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 powołanej ustawy).

Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu. Paragraf 2 powołanego artykułu stanowi, że jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty.

Zgodnie z art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przechodząc do oceny zasadności powództwa wniesionego w oparciu o art. 445 § 1 k.c. Sąd uznał je za zasadne w całości.

Krzywda, której wyrównanie w ramach zadośćuczynienia przewiduje przepis art. 445 § 1 k.p.c., polega na odczuwaniu cierpienia fizycznego (ból i innych dolegliwości) i psychicznego (ujemnych uczuć przeżywanych w związku z wypadkiem). Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpienia osoby poszkodowanej (tak: Gerard Bieniek w: Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga trzecia, Zobowiązania, teza 13 i 14 do art. 445, s. 431 Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis, Warszawa 2003).

Ustawa w powołanym przepisie stwierdza jedynie, że sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia. Wobec tego Sąd, ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, odwołał się do kryteriów wypracowanych w tym zakresie przez orzecznictwo. Zgodnie z dorobkiem judykatury, określając wysokość zadośćuczynienia, sąd powinien zatem wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza stopień i czas trwania cierpień psychicznych i fizycznych, trwałość skutków czynu niedozwolonego, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także przyczynienie się poszkodowanego do powstania szkody. W tym kontekście Sąd zważył, że powód doznał cierpienia fizycznego i psychicznego, gdyż w wyniku wypadku doszło u niego do uszkodzenia ciała, które to powyżej opisano.

Po doznanych obrażeniach fizycznych powód był diagnozowany i hospitalizowany, a nadto podlegał rehabilitacji. Wskutek wypadku ograniczone są możliwości powoda wykonywania poprzedniego zawodu – kierowca samochodów ciężarowych z przyczepami. Ponadto wypadek ograniczył możliwość pracy powoda na roli, czy też ułatwiania sobie gospodarowania jak np.: organizowanie opału drzewa.

Biegły chirurg ortopeda traumatolog K. K. stwierdził 6% stały uszczerbek na zdrowiu powoda z uwagi na stłuczenie prawego stawu barkowego.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że zasadnym jest przyznanie powodowi dalszego zadośćuczynienia w kwocie 5.000 zł oprócz już wypłaconego powodowi świadczenia z tego tytułu przez pozwanego w toku postępowania likwidacyjnego szkody w kwocie 7.000 zł.

Z uwagi na to, że celem zadośćuczynienia pieniężnego jest złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych – dlatego zadośćuczynienie obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które wystąpią w przyszłości. Z tego względu w orzecznictwie przyjęto, że zadośćuczynienie winno mieć charakter całościowy i obejmować zarówno cierpienia fizyczne i psychiczne już doznane, czas ich trwania, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości, a więc prognozy na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 18.05.2004 r., IV CK 357/03, LEX nr 584206).

Mając więc powyższe na uwadze, określając wysokość zadośćuczynienia Sąd wziął także pod rozwagę, że zadośćuczynienie nie jest karą, lecz sposobem naprawienia krzywdy. Chodzi tu o krzywdę ujmowaną jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości oraz cierpienia psychiczne, czyli negatywne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała, czy rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Celem zadośćuczynienia jest przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Winno ono mieć charakter całościowy i obejmować wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne (confer Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 2000 r., I CKN 969/98, niepublikowany).

W judykaturze ugruntowany jest pogląd, iż przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym, jak też rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa oraz inne czynniki podobnej natury (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., V CSK 245/07, LEX nr 369691, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 10 czerwca 1999 r., II UKN 681/98, OSNP 2000, nr 16, poz. 626, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, niepublikowany, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1975 r., I CR 862/75, niepublikowany).

I wreszcie na koniec należy wskazać, iż zadośćuczynienie przewidziane w art. 445 § 1 k.c. ma charakter kompensacyjny i jego wysokość musi stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość, nie może mieć charakteru symbolicznego (confer wyrok Sadu Najwyższego z dnia 18 kwietnia 1978 r., IV CR 99/78, niepublikowany, wyrok Sadu Najwyższego z dnia 22 marca 1978 r., IV CR 79/78, niepublikowany). Wysokość zadośćuczynienia odpowiadająca doznanej krzywdzie powinna być odczuwalna dla poszkodowanego i przynosić mu równowagę emocjonalną, naruszoną przez doznane cierpienia psychiczne (confer wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 lutego 2008 r., II CSK 536/07, LEX nr 461725).

Mając na uwadze powyżej wskazane kryteria i opisane wcześniej doznane przez powoda cierpienia fizyczne i psychiczne należy uznać, iż kwota w łącznej wysokości wynosząca 12.000 złotych jest adekwatna do doznanej przez J. K. krzywdy. Sąd miał bowiem na uwadze, że wypadek, w którym powód uczestniczył doprowadził do ograniczenia jego aktywności życiowej.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych w stosunku do kwoty odszkodowania oparto na art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie zaś z art. 14 ust. 2 ww. ustawy w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. W terminie, o którym mowa w ust. 1, zakład ubezpieczeń zawiadamia na piśmie uprawnionego o przyczynach niemożności zaspokojenia jego roszczeń w całości lub w części, jak również o przypuszczalnym terminie zajęcia ostatecznego stanowiska względem roszczeń uprawnionego, a także wypłaca bezsporną część odszkodowania.

Z powyższego względu dochodzenie odsetek od dnia 19 grudnia 2013 r. jest uzasadnione biorąc pod uwagę, że decyzje odnośnie wypłaty odszkodowania były datowane na 2011 r. i 2012 r.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W zakresie zaś przekraczającym kwotę zasądanego zadośćuczynienia Sąd w punkcie 2 wyroku oddalił powództwo.

Należy zaznaczyć, iż podstawową zasadą dotyczącą kosztów procesu jest zasada odpowiedzialności za wynik postępowania. Stosownie do art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Z uwagi na fakt, że powód wygrał w 50% Sąd na jego rzecz zasądził połowę kwoty kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. (punkt 3 wyroku).

W niniejszej sprawie powód był zwolniony w całości od kosztów sądowych. Pozwany przegrał sprawę w 50%, z tego względu Sąd w pkt. 4 wyroku nakazał pobranie od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwoty połowy wynagrodzenia biegłego.

Biorąc pod uwagę sytuację materialną powoda Sąd w punkcie 5 wyroku na zasadzie art. 102 kpc nie obciążał powoda kosztami procesu.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...)